

Шарения ханъ. И дяконъ Паисий участвуваше въ прѣдметното пиршество. Въ тъмнината човѣкъ „нѣкой си“ се скри въ буренияка, що дрѣми срѣшу конака владинки. Въ 12 часа прѣзъ нощта дяконъ *Паисий* се връща отъ „Шарениятъ“ ханъ. Изъ буренияка пушка пукна; *Паисий* извика и на земята се трѣкулна\*); *Обицѣй* яхна коня и потъна въ „горѣ телелейско“, гдѣто пѣтли не пѣятъ и кучета не лаятъ! . . . (глед. III книж. Миналото, *Убийството на дяконъ Паисий*).

*Козлу чорбаджи*, лѣсковски юпитеръ, на лѣво и на дѣсно коли, бѣси, на лѣсковскитѣ „младежи горещи“ мегданъ не дава коньтъ да си разиграватъ по комитетско поле. Лѣсковскитѣ съзаклятници нѣколко пѣти му подхвърлили „хвъркатото листче“ и анонимни писма. Застрашавали го съ убийство, ако не се откаже отъ доносничеството си и ако не даде на комитета най-малко 100 лири турски. Лѣсковскитѣ власти нишнаи нѣколцина отъ подозрителнитѣ младежи, ударили имъ по нѣколко сопни по голо и ги интернирали въ *Велико Търново*.

На 12 Августъ (1872 год.) *Козлу чорбаджи*, по обикновенному, се прибралъ дома си; вечерялъ съ „новата си невеста“ (втора жена) и слѣдъ това се прѣдалъ на нощно спокойствие. Спалнята на *Козлу чорбаджи* била надъ пѣтя. По срѣдъ нощъ, двама господиновци се приближили до домътъ на чорбаджи *Козлу*. Едина отъ тѣхъ се нагърбилъ, другия го фъналъ и се исправилъ на плѣщитѣ му; доближилъ се до прозорецътъ на спалнята, легка го отворилъ и съ соколово око надзърналъ въ спалнята на „турското ухо“. Малко кандилце блѣщукало въ спалнята и съ нѣкаква си магическа блѣднина освѣтявало спящитѣ съпрузи! . . . .

\* *Бѣлѣжка*. По заповѣдъ на Левски, Димитръ Обицѣй уби дяконъ Паисий.